ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)
17. března 2005 *

Obsah

I – Skutkové okolnosti sporu ... I - 2229

A – Smlouva ... I - 2229

1. Cíle smlouvy ... I - 2230

2. Předpokládaný průběh prací ... I - 2232

3. Kontrola Komise ... I - 2235

4. Finanční ustanovení ... I - 2235

5. Vrácení ... I - 2237

6. Rozhodčí doložka ... I - 2238

B – Plnění smlouvy ... I - 2238

C – Platby uskutečněné Komisí a žádost o vrácení ... I - 2240

D – Likvidace tří z žalovaných ... I - 2242

1. InterTeam ... I - 2242

2. A-Consult ... I - 2242

3. Ision ... I - 2243

II – K pravomoci Soudního dvora ... I - 2243

A – Právní rámec ... I - 2243

B – Použitelnost rozhodčí doložky ... I - 2244

III – K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti třem žalovaným, které vstoupily do likvidace nebo jsou jejím předmětem ... I - 2246

A – Právní rámec ... I - 2247

1. Právo Společenství ... I - 2247

2. Vnitrostátní právo ... I - 2252

* Jednací jazyk: němčina.

B – K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti společnosti InterTeam. I - 2253

C – K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti A-Consult a Ision .... I - 2254

D – K dodatečným návrhům Komise ..... I - 2256

IV – K opodstatněnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti AMI Semiconductor, Intracom, Euram a Nordbank ..... I - 2258

A – Právo na vrácení založené na čl. 23 bodu 23.3 přílohy II smlouvy ..... I - 2258

1. K solidární odpovědnosti ..... I - 2259

2. K výpočtu finančního příspěvku, který měla uhradit Komise ..... I - 2261

B – Právo na vrácení založené na článku 812 BGB ..... I - 2264

V – Ke vzájemnému návrhu společnosti Intracom ..... I - 2265

K nákladům řízení ..... I - 2266

Ve věci C-294/02,

jejímž předmětem je žaloba na základě článku 238 ES, podaná dne 12. srpna 2002,

Komise Evropských společenství, zastoupená G. Wilmsem, jako zmocněncem, ve spolupráci s R. Karpensteinem, Rechtsanwalt, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

AMI Semiconductor Belgium BVBA, původně Alcatel Microelectronics NV, se sídlem v Audenarde (Belgie), zastoupené M. Hallwegerem a R. Lutzem, Rechtsanwälte,

A-Consult EDV-Beratungsgesellschaft mbH (v likvidaci), se sídlem ve Vídni (Rakousko), zastoupené E. Roehlichem, Rechtsanwalt,

Intracom SA Hellenic Telecommunications & Electronic Industry, se sídlem v Athénách (Řecko), zastoupené M. Lienemeyerem, U. Zinsmeisterem a D. Waelbroeckem, advokáty,

ISION Sales + Services GmbH & Co. KG (v likvidaci), se sídlem v Hamburku (Německo), zastoupené H. Fialskim a T. Delheyem, Rechtsanwälte,

Euram-Kamino GmbH, se sídlem v Hallbergmoos (Německo), zastoupené M. Hallwegerem a R. Lutzem, Rechtsanwälte,

HSH Nordbank AG, původně Landesbank Kiel Girozentrale, se sídlem v Kielu (Německo), zastoupené B. Treibmannem a E. Meinckem, Rechtsanwälte,

InterTeam GmbH (v likvidaci), se sídlem v Itzehoe (Německo), zastoupené M. Hallwegerem a R. Lutzem, Rechtsanwälte,

žalovaným,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, S. von Bahr a K. Schiemann (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: M.-F. Contet, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. července 2004,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 23. září 2004,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr uložil AMI Semiconductor Belgium BVBA, původně Alcatel Microelectronics NV (dále

jen „AMI Semiconductor"), společnosti belgického práva, A-Consult EDV-Beratungsgesellschaft mbH (dále jen „A-Consult"), společnosti rakouského práva, Intracom SA Hellenic Telecommunications & Electronic Industry (dále jen „Intracom"), společnosti řeckého práva, jakož i ISION Sales + Services GmbH & Co. KG, původně AllCon Gesellschaft für Kommunikationstechnologie mbH (dále jen „Ision"), Euram-Kamino GmbH (dále jen „Euram"), HSH Nordbank AG, původně Landesbank Kiel Girozentrale (dále jen „Nordbank"), a InterTeam GmbH (dále jen „InterTeam"), čtyřem společnostem německého práva, (dále jen společně, „žalované") jako solidárním dlužníkům zaplatit Komisi částku ve výši 317 214 eur, zvýšenou o úroky, jež představuje vrácení záloh, které Komise uhradila podle smlouvy uzavřené s těmito společnostmi v rámci projektu Esprit č. 26927 (dále jen „projekt"), nazvaného „Electronic Commerce Fulfilment Service for the Electronics Industry (ECFS/E)" (Služby umožňující elektronický obchod v elektronickém průmyslu) (dále jen „smlouva").

I – Skutkové okolnosti sporu

A – *Smlouva*

2 Dne 8. června 1998 uzavřelo Evropské společenství zastoupené Komisí s žalovanými smlouvu o finančním příspěvku poskytnutém těmto společnostem na uskutečnění projektu.

3 Smlouva byla sepsána v angličtině. Podle svého článku 10 se řídí německým právem.

4 Žalované byly na základě čl. 1 bodu 1.1 smlouvy povinny „plnit smlouvu vůči Komisi společně a nerozdílně, pokud jde o práce uvedené v příloze I až do rozhodující fáze 18. měsíce".

5 Článek 1 bod 1.2. smlouvy zní následovně:

„S výhradou případů vyšší moci (včetně případů stávek, výluk a jiných událostí, které smluvní strany nemohou za běžných okolností ovládat) smluvní strany vynaloží přiměřené úsilí na dosažení výsledků, ke kterým projekt směřuje, a na splnění povinností smluvní strany, která neplní své povinnosti. Smluvní strany nejsou povinny přijmout opatření, která jdou nad rámec toho, co mohou při vynaložení přiměřené snahy zvládnout, ani nejsou povinny uhradit částky, jež dluží smluvní strana, jež neplní své povinnosti, ledaže by ony samy přispěly k takovémuto neplnění povinností. Strany se dohodnou na opatřeních, která budou přijata v případech vyšší moci."

1. Cíle smlouvy

6 Předmětem smlouvy bylo podle čl. 1 bodu 1.1 této smlouvy provedení prací vyjmenovaných v příloze I k této smlouvě.

7 Podle shrnutí obsahu projektu, které je obsaženo v první části této přílohy, měl tento projekt za cíl umožnit prodej přebytečných polovodičových součástek mezi podniky

působící v oblasti elektronického průmyslu bez účasti zprostředkovatele, a snížit tak náklady transakce. Uskutečnění projektu mělo usnadnit tuto situaci tím, že:

— měla být shromážděna přebytková nabídka a neuspokojená poptávka po součástkách na celkové základně,

— měl být podpořen obchodní postup související s vytvořenými obchodními operacemi,

— měla být prováděna expediční doprava a prohlášení nezbytná k plnění kupních smluv a

— mělo být rozšířeno využívání elektronického obchodu v odvětví elektroniky.

Podle téhož shrnutí, měl projekt umožnit elektronickému průmyslu:

— rozšířit odbytiště a snížit náklady operací díky využívání technologie celkových výměn informací,

— využívat elektronický obchod bez hranic v rámci světového hospodářství.

V daném shrnutí byly stanoveny následující tři hlavní cíle:

— zapojení mnohačetných klíčových služeb v elektronickém průmyslu,

— vytvoření vhodných rozhraní pro účinný burzovní systém určených k zapojení do profesionálního prostředí informačních technologií budoucích uživatelů a poskytovatelů služeb,

— pobídka k vzrůstajícímu rozvoji elektronického obchodu v odvětví elektronického průmyslu včetně rozvoje prostředků odměňování za využívání systému („bonus component") a kvantitativních prostředků určení zlepšení poměru nákladů / účinnosti v návaznosti na uskutečnění projektu.

2. Předpokládaný průběh prací

8 Podle čl. 2 bodu 2.1 smlouvy činila doba provádění projektu 18 měsíců, od 1. května 1998 do konce října 1999.

9 Z hlavy 2 bodu 2.2 druhého oddílu přílohy I smlouvy vyplývá, že předpokládané práce byly rozčleněny do 8 pracovních programů („workpackages"), které měly být předmětem celkově 29 plnění („deliverables"). První z těchto pracovních programů upravoval následující plnění:

„Pracovní program 1: Určení relevantních obchodních postupů

Úkol 1.1 Obchodní zpracování na stránce uživatele (0–2 měsíce)

Postup získávání součástek

Kontrola a přeprava přebytečných součástek

Řízení kvality (ISO 9000 atd.)

Jiní dodavatelé

Přizpůsobené způsoby platby

Nové způsoby platby

Úkol 1.2 Softwarová rozhraní (0–2 měsíce)

Rozhraní s komerčním softwarem používaným průmyslovými uživateli

Softwarová rozhraní: banky

Softwarová rozhraní: dopravci

Definice zvláštních parametrů SAP [standardní mezipodnikový software]

Úkol 1.3 Zhodnocení prostředí informačních technologií (0–2 měsíce)

Osobní počítač, pracovní místo, místní sítě

Systém provozování osobních počítačů a sítí

Přístup na Internet, Intranety“

10 Tabulky definující zvláštní úlohy smluvních stran při plnění jednotlivých pracovních programů jsou rovněž obsaženy v hlavě 2 bodě 2.2 druhého oddílu přílohy I smlouvy.

11 První pracovní program se člení podle tabulky uvedené na stranách 40 a 41 přílohy I smlouvy následovně:

Úkol	Smluvní strana	Přínos
1.1	[AMI Semiconductor] Intracom A-Consult	Definice všech obchodních postupů na stránkách uživatelů týkajících se kontroly, prodeje, přebytkových zásob a zásobování elektronickým materiálem.
1.2	[Nordbank]	Definice rozhraní nezbytných pro hotovostní způsoby platby a kontrolu účtů.
	[Euram]	Definice rozhraní nezbytných k určení přepravních nákladů, k zadání objednávek přepravy a k monitorování týchž objednávek.
	[AMI Semiconductor] Intracom A-Consult	Představení údajů, ve formě tabulek, týkajících se rozhraní nezbytných pro komerční software.
1.3	InterTeam	Zhodnocení prostředí informačních technologií všech účastníků projektu, včetně rozšířených norem. Nezávislé zhodnocení ohledně toho, zda struktura, která má být použita, odpovídá uměleckým normám.
	[Nordbank]	Spolupráce s InterTeam při analýze místního prostředí informačních technologií.
	[Euram]	Spolupráce s InterTeam při analýze místního prostředí informačních technologií.
	[AMI Semiconductor] Intracom A-Consult	Spolupráce s InterTeam při analýze místního prostředí informačních technologií.

3. Kontrola Komise

12 Článek 8 přílohy II smlouvy stanovil pro Komisi možnost spolupracovat při správě smlouvy se znalci. V takovém případě tomuto orgánu příslušelo přijmout vhodná opatření k zajištění, aby zmínění znalci nešířili a neužívali důvěrné údaje, které jim byly poskytnuty. Komise měla smluvním stranám předem sdělit podrobné informace týkající se těchto znalců a měla přiměřeně zohlednit námitky vznesené smluvními stranami, odůvodněné legitimními obchodními důvody.

4. Finanční ustanovení

13 Podle článku 3 smlouvy byly celkové nahraditelné náklady projektu odhadnuty na 1 080 000 ECU. Tentýž článek stanovil, že příspěvek Komise má pokrýt až 50 % těchto nákladů v maximální výši 540 000 ECU. Základ nákladů, který měl být zachován, byl obsažen v příloze I smlouvy a články 18 až 20 přílohy II smlouvy obsahovaly přesná kritéria, která se použijí pro výpočet nahraditelných nákladů.

14 Ve formuláři 1 na straně 6 přílohy I smlouvy byla celková nahraditelná částka mezi žalované rozdělena následovně:

— InterTeam: 153 000 ECU;

— Ision: 70 000 ECU;

— Euram: 40 000 ECU;

— Nordbank: 10 000 ECU;

— AMI Semiconductor: 97 000 ECU;

— Intracom: 68 000 ECU;

— A-Consult: 101 500 ECU.

15 Formulář 5.3 na stranách 56 a 57 přílohy I smlouvy upřesňuje úsilí, vyjádřené v měsících odpracovaných jednou osobou, které musí každá smluvní strana vynaložit za účelem uskutečnění každého plnění.

16 Podle článku 4 smlouvy měla být úhrada příspěvku Komise provedena následovně:

— záloha ve výši 270 000 ECU měla být uhrazena do dvou měsíců po podpisu poslední ze smluvních stran;

— dílčí splátky měly být hrazeny vždy do dvou měsíců po schválení jednotlivých pravidelných zpráv o postupu a příslušných výkazů výdajů. Součet záloh a dílčích splátek neměl přesáhnout 486 000 ECU;

— zbylá část celkového dlužného příspěvku Komise měla být (záruka ve výši 54 000 ECU) uhrazena do dvou měsíců po schválení poslední zprávy, dokumentu nebo jiného plnění v rámci projektu a výkazu výdajů za poslední období.

17 Článek 23 bod 23.2 přílohy II smlouvy stanovil, že všechny platby provedené Komisí musí být považovány za zálohy až do schválení příslušných plnění nebo, při jejich neexistenci, až do schválení závěrečné zprávy.

5. Vrácení

18 Podle čl. 23 bodu 23.3 přílohy II smlouvy se smluvní strany zavázaly, že v případě, kdy bude celkový finanční příspěvek, který má uhradit Komise, nižší než celková částka plateb, které Komise provedla, vrátí okamžitě částku odpovídající tomuto rozdílu.

19 Článek 5 bod 5.3 písm. a) i) uvedené přílohy II stanovil, že Komise má možnost okamžitě a písemně vypovědět smlouvu, jestliže Komise požadovala jednání, jež mělo napravit neplnění smlouvy v přiměřené lhůtě, ne kratší než jeden měsíc a která byla písemně sdělena, a toto jednání nebylo uspokojivě provedeno.

20 Článek 5 bod 5.4 přílohy II smlouvy stanovil, že v případě vypovězení smlouvy se bude Společenství podílet pouze na nákladech týkajících se plnění projektu přijatých Komisí, jakož i na jiných přijatelných a přiměřených nákladech, včetně závazků finanční povahy.

21 Podle téhož ustanovení v případě vypovězení smlouvy na základě čl. 5 bodu 5.3 písm. a) přílohy II smlouvy mohou být na písemnou žádost částky, které mají být vráceny, zvýšeny za dobu, jež uplynula mezi přijetím prostředků a jejich vrácením, o úroky ve výši 2 % vyšší, než-li je úroková sazba použitá Evropským měnovým institutem na operace prováděné v ECU.

6. Rozhodčí doložka

22 Článek 7 přílohy II smlouvy obsahuje rozhodčí doložku, která zní následovně:

„Soud prvního stupně Evropských společenství a v případě opravného prostředku Soudní dvůr Evropských společenství mají výlučnou pravomoc rozhodovat spory mezi Komisí a smluvními stranami, pokud jde o platnost, použití a výklad této smlouvy."

B – *Plnění smlouvy*

23 Uskutečňování projektu bylo zahájeno v květnu 1998.

24 Dne 15. prosince 1998 předaly smluvní strany Komisi zprávu týkající se šestiměsíčního období, popisující dosažené cíle. V této zprávě prohlásily, že poskytly v celém rozsahu jednotlivá plnění stanovená v pracovních programech 1, 2 a 3.

25 Proto, aby mohly být výsledky zanesené ve zprávách smluvních stran ověřeny, navrhla Komise zřízení kontrolní skupiny („Review Team"). InterTeam poté, co získala údaje o znalcích, jež Komise navrhla, a zejména jejich životopisy, poskytla ve zprávě zaslané elektronickou poštou dne 8. dubna 1999 svůj souhlas s ustanovením dvou kandidátů p. Guidy a p. Ouzounise.

26 Kontrolní skupina předložila svou první zprávu o přezkumu při setkání Komise a smluvních stran konaném dne 11. června 1999. V této zprávě poukázala na vážné nedostatky při provádění projektu. Na základě těchto zjištění oznámila daná skupina přerušení projektu do 1. července 1999 a vyzvala žalované, aby jí zaslaly všechny nezbytné informace prokazující, že odstranily vady při provádění projektu zmíněné ve zprávě o přezkumu.

27 V dopise ze dne 18. června 1999 shrnula Komise rozhodnutí, která byla přijata při setkání dne 11. června 1999. Rovněž při této příležitosti na základě čl. 5 bodu 5.3 písm. a) i) přílohy II smlouvy stanovila žalovaným dodatečnou lhůtu a pohrozila vypovězením smlouvy. Dopisy ze dne 29. června a 14. července 1999 tento orgán opětovně zpochybnil plnění smluvních povinností žalovaných a vyzval je k napravení neplnění prací, jakož i k odstranění zjištěných nedostatků, a to ve lhůtě jednoho měsíce.

28 Na počátku července 1999 předložily žalované Komisi zprávu týkající se dvanáctiměsíčního období, popisující dosažené cíle. Podle této zprávy provedly projekt v souladu se smlouvou.

29 Dne 5. července 1999 předložila kontrolní skupina druhou zprávu o přezkumu, která zohlednila informace obsažené ve zprávě o dosaženém pokroku během dvanácti měsíců a další doplňující dokumenty, které smluvní strany dodaly. Tato zpráva

kritizovala zásadním způsobem veškerá plnění. Část těchto plnění byla však přijata, přestože byla posouzena jako nedostatečně kvalitní.

30 Ačkoli žalované poskytly při setkání konaném dne 8. září 1999 nové úplné shrnutí dosažených cílů, kontrolní skupina od svých závěrů neupustila.

31 Dopisem ze dne 21. prosince 1999 adresovaným InterTeam oznámila Komise vypovězení smlouvy se zpětnou účinností ke dni 8. září 1999.

C – *Platby uskutečněné Komisí a žádost o vrácení*

32 Následkem vstupu nařízení Rady (ES) č. 1103/97 ze dne 17. června 1997 o některých ustanoveních týkajících se zavedení eura (Úř. věst. L 162, s. 1) v platnost, byl za základě čl. 2 odst. 1 tohoto nařízení každý odkaz na ECU nahrazen odkazem na euro v poměru jedno euro k jednomu ECU.

33 V souladu s ustanoveními smlouvy, uhradila Komise žalovaným následující částky:

— 270 000 eur, dne 8. června 1998;

— 191 394 eur, dne 6. května 1999 za období od 1. května do 31. října 1998.

Celková výše záloh tedy činí 461 394 eur.

34 Dne 21. prosince 1999, zaslala Komise žalovaným dopis, jímž žádala o vrácení 317 214 eur odpovídajících rozdílu mezi skutečně uhrazenou částkou 461 394 eur a částkou 144 180 eur, která dle jejího výpočtu přestavuje příspěvek, jež měla uhradit.

35 Podle Komise jsou tyto částky v eurech rozděleny mezi žalované, v souladu s tabulkou obsaženou v žalobě, následovně:

	A	B	C	D
InterTeam	153 500	300 934	29 491,36	271 443
A-Consult	101 500	61 823	40 960,23	20 862
[AMI Semiconductor]	97 000	26 743	26 214,55	529
Ision	70 000	39 926	31 129,77	8 797
[Euram]	40 000	21 606	0	21 606
Intracom	68 000	10 362	16 384,09	(6 022)
[Nordbank]	10 000	0	0	0
	540 000	461 394	144 180	323 237

A = maximální příspěvek podle smlouvy,
B = skutečně uhrazená částka,
C = schválený příspěvek,
D = částka, která má být vrácena (B – C)

D – *Likvidace tří z žalovaných*

1. InterTeam

36 Dne 22. prosince 1999 rozhodla valná hromada InterTeam o vstupu společnosti do likvidace. Dne 17. července 2001 předložila posledně uvedená svou rozvahu ke dni 31. prosince 1999, která odpovídala podle jejích údajů likvidační rozvaze. Tato rozvaha vykazovala ztrátu 695 605,33 DEM (tedy 355 657,35 eur), která nebyla pokryta vlastním kapitálem této společnosti. Dne 8. listopadu 2001 byla InterTeam vymazána z obchodního rejstříku.

2. A-Consult

37 Dne 10. července 2002 bylo vůči A-Consult zahájeno řízení o soudním vyrovnání a současný správce konkurzní podstaty p. Roehlich byl jmenován soudním správcem této společnosti.

38 A-Consult vzala následně zpět návrh na zahájení řízení o soudním vyrovnání, neboť v souladu s rakouskými právními předpisy o konkurzu bylo dané řízení ukončeno a dne 25. července 2002 bylo zahájeno „konkurzní řízení, které následuje po řízení o soudním vyrovnání" („Anschlußkonkursverfahren").

3. Ision

39 Dne 19. července 2002 bylo zahájeno úpadkové řízení týkající se majetku společnosti Ision a p. Fialski byl jmenován vyrovnávacím správcem této společnosti.

II – K pravomoci Soudního dvora

A – *Právní rámec*

40 Podle článku 238 ES:

„Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat na základě rozhodčí doložky obsažené ve veřejnoprávní nebo soukromoprávní smlouvě uzavřené Společenstvím nebo jeho jménem."

41 Článek 225 odst. 1 ES, ve znění vycházejícím z Niceské smlouvy, zní následovně:

„Soud prvního stupně je příslušný rozhodovat v prvním stupni ve věcech v článcích 230, 232, 235, 236 a 238 s výjimkou těch, které jsou v působnosti některé soudní komory nebo které statut vyhrazuje Soudnímu dvoru. Statut může stanovit, že Soud prvního stupně je příslušný i pro jiné věci.

Proti rozhodnutím Soudu prvního stupně podle tohoto odstavce je možno za podmínek a v mezích stanovených statutem podat opravný prostředek k Soudnímu dvoru, omezený na právní otázky."

42 Článek 51 statutu Soudního dvora, ve znění platném do 31. května 2004, před vstupem v platnost rozhodnutí Rady 2004/407/ES, Euratom ze dne 26. dubna 2004, kterým se mění články 51 a 54 Protokolu o statutu Soudního dvora (Úř. věst. L 132, s. 5) stanovil:

„Odchylně od pravidla obsaženého v čl. 225 odst. 1 Smlouvy o ES a [...] je pro žaloby podané členskými státy, orgány Společenství a Evropskou centrální bankou příslušný Soudní dvůr."

B – *Použitelnost rozhodčí doložky*

43 Rozhodčí doložka obsažená v čl. 7 přílohy II smlouvy, jejíž znění je převzato v bodě 22 tohoto rozsudku, stanoví výlučnou pravomoc Soudu rozhodovat v prvním stupni všechny spory, které mohou ze smlouvy vzejít.

44 Je však nesporné, že systém rozdělení pravomocí mezi Soud a Soudní dvůr tak, jak byl upraven Smlouvou, jakož i Statutem Soudního dvora, jež tvoří přílohu této Smlouvy, neumožňoval Soudu v době, kdy byl podán návrh na zahájení řízení, rozhodovat o žalobách podaných orgány Společenství, jak je tomu v projednávaném případě.

45 Z tohoto důvodu byla žaloba po svém původním podáním do kanceláře Soudu předána na základě článku 54 Statutu Soudního dvora soudní kanceláři posledně uvedeného.

46 Navzdory tomu, že účastníci řízení nezpochybňují pravomoc Soudního dvora, musí Soudní dvůr bez návrhu přezkoumat použitelnost rozhodčí doložky, jak právem uvedla generální advokátka v bodě 53 svého stanoviska.

47 Je tedy třeba odpovědět na otázku, zda určení Soudu v rozhodčí doložce může založit pravomoc Soudního dvora podle článku 238 ES, který přiznává „Soudnímu dvoru" zvláštní pravomoci.

48 Z následujících důvodů je nutné odpovědět kladně.

49 Jak uvedla generální advokátka v bodě 59 svého stanoviska, z použití výrazů „Soudní dvůr" ve Smlouvě vyplývá, že toto označení se nevztahuje na jeden či druhý soud Společenství, ale na orgán Společenství, který zahrnuje Soudní dvůr a Soud. V důsledku toho musí být odkaz na „Soudní dvůr" učiněný v článku 238 ES chápán tak, že se týká tohoto orgánu, a tedy tento orgán musí být uveden ve smlouvě k tomu, aby mohla být přiznána pravomoc jednomu nebo druhému soudu Společenství.

50 Smlouva nestanoví žádné zvláštní znění rozhodčí doložky. Za těchto okolností je třeba jakékoliv ustanovení, které uvádí, že smluvní strany mají v úmyslu pro své

případné spory odejmout pravomoc vnitrostátních soudů a stanovit pravomoc soudů Společenství, považovat za dostatečné k tomu, aby byla podle článku 238 ES založena pravomoc posledně uvedených.

51 Určení Soudu toto kritérium jasně splňuje, aniž by bylo nezbytné vykládat dotyčnou doložku ve světle práva, které je pro smlouvu rozhodné.

52 Skutečnost, že se strany snažily chybně určit konkrétní soud v rámci orgánu „Soudního dvora", který bude pověřen rozhodováním jejich sporů, a rozhodčí doložka v důsledku toho pozbývá částečně účinnost, není na překážku úmyslu, který strany jasně vyjádřily, odejmout pro své případné spory pravomoc vnitrostátních soudů a stanovit pravomoc soudů Společenství.

53 Soudní dvůr má tedy pravomoc rozhodnout o žalobě Komise, jakož i o vzájemném návrhu podaném společností Intracom.

III – K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti třem žalovaným, které vstoupily do likvidace nebo jsou jejím předmětem

54 Tři ze žalovaných, a sice InterTeam, A-Consult a Ision, zpochybňují přípustnost žaloby v rozsahu, v němž se jich dotýká, přičemž se opírají zejména o skutečnost, že se v době podání žaloby nacházely v různých fázích úpadkového řízení.

A – *Právní rámec*

1. Právo Společenství

55 Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení (Úř. věst. L 160, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 191), které bylo přijato na základě čl. 61 písm. c) ES a čl. 67 odst. 1 ES, uvádí zejména následující body odůvodnění:

„(2) Řádné fungování vnitřního trhu vyžaduje, aby mezinárodní úpadková řízení probíhala účinně, a toto nařízení je třeba přijmout z důvodů dosažení tohoto cíle, který spadá do oblasti soudní spolupráce v občanských věcech ve smyslu článku 65 Smlouvy.

(3) Činnosti podniků mají stále více mezinárodní účinky, a jsou proto ve zvýšené míře upravovány právem Společenství. Vzhledem k tomu, že platební neschopnost takových podniků ovlivňuje rovněž řádné fungování vnitřního trhu, vyvstává potřeba aktu Společenství, který by koordinoval opatření, která je třeba učinit vůči majetku dlužníka v úpadku.

(4) Pro řádné fungování vnitřního trhu je nutné vyhnout se podnětům, které motivují zúčastněné strany k převodům majetku nebo soudních řízení z jednoho členského státu do druhého za účelem výhodnějšího právního postavení (tzv. *forum shopping*).

[...]

(8) K dosažení cíle zvýšení účinnosti a zrychlení úpadkových řízení s mezinárodním dopadem je nezbytné a vhodné, aby ustanovení o příslušnosti, uznávání a rozhodném právu v této oblasti byla obsažena v právním aktu Společenství, který je závazný a přímo použitelný v členských státech."

56 Totéž nařízení obsahuje následující ustanovení:

„Článek 3

Mezinárodní příslušnost

1. Soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, jsou příslušné k zahájení úpadkového řízení. V případě společnosti nebo právnické osoby se za místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy, považuje sídlo, pokud není prokázán opak.

2. Pokud jsou hlavní zájmy dlužníka soustředěny na území některého členského státu, jsou soudy jiného členského státu příslušné k zahájení úpadkového řízení proti dlužníkovi pouze tehdy, pokud má dlužník provozovnu na území tohoto členského státu. Účinky takového řízení jsou omezeny na majetek, který se nachází na území tohoto členského státu.

[...]

Článek 4

Rozhodné právo

1. Pokud toto nařízení nestanoví jinak, je právem rozhodným pro úpadkové řízení a jeho účinky právo toho členského státu, na jehož území bylo úpadkové řízení zahájeno (dále jen „stát, který řízení zahájil").

2. Právo státu, který řízení zahájil, určuje podmínky pro zahájení tohoto řízení, jeho vedení a skončení. Určuje zejména:

[...]

f) účinky úpadkového řízení na řízení zahájená jednotlivými věřiteli, s výjimkou probíhajících soudních řízení;

[...]

Článek 16

Zásada [uznávání úpadkového řízení]

1. Rozhodnutí o zahájení úpadkového řízení učiněné soudem členského státu, který je příslušný podle článku 3, je uznáváno ve všech ostatních členských státech od okamžiku, kdy nabude účinku ve státě, který řízení zahájil.

To platí i v případě, kdy úpadkové řízení nemůže být v jiném členském státě proti dlužníku daného typu zahájeno.

2. Uznání úpadkového řízení podle čl. 3 odst. 1 nevylučuje zahájení řízení podle čl. 3 odst. 2 soudem v jiném členském státě. [...]

Článek 17

Účinky uznání

1. Rozhodnutí o zahájení úpadkového řízení podle čl. 3 odst. 1 má bez dalších formálních náležitostí v kterémkoli jiném členském státě stejné účinky jako podle práva státu, který řízení zahájil, pokud toto nařízení nestanoví jinak a dokud ve výše uvedeném členském státě není zahájeno řízení podle čl. 3 odst. 2.

2. Účinky řízení podle čl. 3 odst. 2 nemohou být v jiných členských státech napadány. Každé omezení práv věřitele, zejména odklad platby nebo prominutí dluhu v důsledku tohoto řízení, má účinky na majetek nacházející se na území jiného členského státu pouze v případě těch věřitelů, kteří s tím vyslovili souhlas.

[...]

Článek 40

Povinnost informovat věřitele

1. Jakmile je v některém členském státě zahájeno úpadkové řízení, příslušný soud tohoto státu nebo jmenovaný správce podstaty neprodleně informují známé věřitele, kteří mají své obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v jiných členských státech.

2. Tyto informace předané prostřednictvím individuálních oznámení obsahují zejména lhůty, sankce za nedodržení těchto lhůt, subjekt nebo orgán, u kterého se přihlašují pohledávky a jiná stanovená opatření. Toto oznámení rovněž informuje o tom, zda věřitelé, jejichž pohledávky jsou přednostní nebo zajištěné věcným právem, musí své pohledávky přihlásit."

2. Vnitrostátní právo

57 Zahájení úpadkového řízení vůči společnosti má v německém právu tyto následky:

— Na základě článku 80 Insolvenzordnung (německý zákon o úpadku ze dne 5. října 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2866), ve znění použitelném na spor (dále jen „InsO"), kontrola nad majetkem společnosti přísluší správci. Tato situace zahrnuje také právo žalovat a být žalován, což znamená, že žaloba směřující proti společnosti musí být doručena správci, nikoli společnosti.

— Podle článku 87 InsO mohou věřitelé uplatnit své pohledávky za společností pouze v souladu s ustanoveními týkajícími se úpadkového řízení. V důsledku toho nahrazují ustanovení článků 174 a následujících InsO řádné žaloby upravené pravidly občanskoprávního řízení a řízení zahájená přímo proti společnosti nebo správci jsou nepřípustná.

58 V rakouském právu čl. 6 odst. 1 Konkursordnung (rakouský zákon o konkurzu, RGBl. č. 337/1914, ve znění použitelném na spor, dále jen „KO") zakazuje, aby poté, co bylo zahájeno úpadkové řízení, byla zahájeno řízení o sporu směřující k uplatnění práv k majetku, který tvoří konkurzní podstatu společnosti v úpadku, nebo aby v takovém řízení bylo pokračováno.

B – *K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti společnosti InterTeam*

59 Podle AMI Semiconductor, Euram a InterTeam je žaloba nepřípustná v rozsahu, v němž se dotýká InterTeamu, neboť tato společnost byla dne 8. listopadu 2001, tedy 9 měsíců před tím, než Komise podala žalobu, vymazána z obchodního rejstříku, v důsledku čehož pozbyla daného dne právní subjektivitu.

60 Jak uvedla generální advokátka v bodě 67 svého stanoviska, žaloba proti určité společnosti je nepřípustná, pokud k datu jejího podání nemá tato společnost právní subjektivitu ani procesní způsobilost. V tomto ohledu je rozhodné to právo, které upravuje založení dotčené společnosti, tedy v projednávaném případě německé právo (viz rozsudky ze dne 27. září 1988, Daily Mail and General Trust, 81/87, Recueil, s. 5483, bod 19, a ze dne 5. listopadu 2002, Überseering, C-208/00, Recueil, s. I-9919, bod 81).

61 Je nesporné, že v německém právu společnost s ručením omezeným („GmbH"), jakou je InterTeam, pozbývá procesní způsobilost okamžikem svého zániku, což předpokládá její výmaz z obchodního rejstříku následovně po zjištění nedostatku majetku. Výmaz tímto zakládá domněnku nedostatku majetku.

62 Ačkoli je v podstatě možné takovou domněnku vyvrátit, což by mělo za následek, že by vymazaná společnost získala opětovně procesní způsobilost, pouhé tvrzení, že vymazaná společnost stále vlastní určitý majetek, není v tomto ohledu v rozporu s názorem, který zastává Komise, dostatečné. Posledně uvedená by musela na podporu svého tvrzení uvést skutkové poznatky a označit například majetek, o kterém se domnívá, že existuje, a upřesnit alespoň přibližnou hodnotu a právní základ takového majetku, jakož i případně uvést dotyčného dlužníka.

63 Pokud takové údaje chybí, musí být žaloba prohlášena za nepřípustnou v rozsahu, v němž směřuje proti InterTeam.

C – *K přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti A-Consult a Ision*

64 K datu podání žaloby byla zahájena úpadková řízení proti těmto dvěma společnostem na základě vnitrostátních zákonů, jež tato řízení upravují.

65 Je nesporné, že na základě relevantních vnitrostátních ustanovení, a sice článku 6 KO, pokud jde o A-Consult, a článku 87 InsO, pokud jde o Ision, by žaloba, jakou je žaloba Komise, byla posouzena jako nepřípustná, jestliže by byla proti těmto společnostem podána u vnitrostátních soudů.

66 Článek 238 ES ve spojení s rozhodčí doložkou zakládá pravomoc Soudního dvora rozhodovat o sporech mezi smluvními stranami.

67 Je třeba se nicméně tázat, jak má být tato pravomoc vykonána, co se týče účastníka řízení, vůči němuž bylo již úpadkové řízení zahájeno. Tato otázka se posuzuje s ohledem na procesní právo, které se použije před Soudním dvorem.

68 Vzhledem k tomu, že Statut Soudního dvora ani jednací řád posledně uvedeného neobsahuje zvláštní ustanovení o projednávání žalob, které směřují proti účastníkům řízení, vůči nimž bylo zahájeno úpadkové řízení, je třeba dovodit pravidla, která se uplatní, ze zásad, jež jsou společné pro procesně-právní úpravy členských států v dané oblasti.

69 V tomto ohledu se totiž jeví, že ve většině procesně-právních úprav členských států se nemůže věřitel domáhat svých pohledávek soudní cestou samostatně vůči osobě, jež je předmětem úpadkového řízení, nýbrž je povinen dodržet použitelné procesní postupy a v případě porušení těchto pravidel, je žaloba nepřípustná. Uvedené státy jsou mimo to povinny vzájemně respektovat řízení zahájená v některém z nich. To vyplývá z nařízení č. 1346/2000, které v čl. 4 odst. 2 písm. f) stanoví, že účinky úpadkového řízení na řízení zahájená jednotlivými věřiteli se řídí právem státu, ve kterém bylo řízení zahájeno, v projednávaném případě rakouským a německým právem. Krom toho na základě článků 16 a 17 téhož nařízení je zahájení úpadkového řízení v jednom členském státě uznáváno ve všech ostatních členských státech a má v kterémkoli jiném členském státě stejné účinky jako podle práva státu, ve kterém bylo řízení zahájeno.

70 Jak uvedla generální advokátka v bodech 84 a 85 svého stanoviska, ustanovení nařízení č. 1346/2000 mají za cíl, jak vyplývá zejména ze druhého, třetího, čtvrtého a osmého bodu odůvodnění, zajistit účinnou a řádnou koordinaci úpadkových řízení uvnitř Společenství, a zabezpečit tak rovnoměrné rozdělení existujícího majetku mezi všechny věřitele. Orgány Společenství by požívaly neodůvodněné výhody vůči ostatním věřitelům, pokud by jim byla přiznána možnost uplatnit své pohledávky v rámci řízení probíhajících před soudy Společenství, zatímco před vnitrostátními soudy není takové řízení možné.

71 Krom toho se Komise snaží nesprávně dovolat článku 40 nařízení č. 1346/2000, aby se tak bránila použití tohoto nařízení v projednávaném případě, opírajíc se o časové

mezidobí dvou a půl měsíce, které uplynulo mezi zahájením úpadkového řízení dne 10. července 2002 a oznámením o tomto zahájení ze dne 23. září 2002. Zaprvé zahájení úpadkového řízení vyvolává na základě čl. 17 odst. 1 uvedeného nařízení účinky v ostatních členských státech, aniž by bylo třeba podle článku 40 téhož nařízení jakékoliv oznámení. Zadruhé, přestože může být oznámení učiněné Komisi považováno za opožděné, nařízení č. 1346/2000 nestanoví žádné důsledky takového opoždění pro uznání řízení v jiných členských státech, s výhradou případného práva na náhradu škody, která takto opožděným oznámením vznikla.

72 S ohledem na tyto úvahy je třeba prohlásit žalobu Komise tak, jak je formulována v návrhu na zahájení řízení, za nepřípustnou v rozsahu, v němž směřuje proti A-Consult a Ision.

D – *K dodatečným návrhům Komise*

73 Při jednání podala Komise podpůrně dodatečné návrhy směřující k tomu, aby byla její žaloba v rozsahu, ve kterém směřuje proti A-Consult a Ision, považována za žalobu, jejímž cílem je určení opodstatněnosti jejích pohledávek za účelem jejich uplatnění v rámci vnitrostátních úpadkových řízení.

74 Tyto dodatečné návrhy jsou zjevně nepřípustné.

75 Zaprvé jsou v rozporu s ustanoveními článku 38 jednacího řádu. Podle tohoto ustanovení jsou účastníci řízení povinni stanovit předmět sporu v návrhu na zahájení řízení. Přestože článek 42 jednacího řádu umožňuje za určitých podmínek předkládat nové důvody, účastník řízení nemůže v průběhu řízení změnit samotný předmět sporu (viz rozsudky ze dne 25. září 1979, Komise v. Francie, 232/78, Recueil, s. 2729, bod 3, a ze dne 18. října 1979, GEMA v. Komise, 125/78, Recueil, s. 3173, bod 26). Nové návrhy předložené poprvé při jednání nemohou být přijaty, aniž by byly žalované zbaveny možnosti připravit si své odpovědi a aniž by byla porušena jejich práva obhajoby.

76 Zadruhé jdou tyto návrhy nad rámec pravomocí svěřených Soudnímu dvoru na základě použitelné rozhodčí doložky, která omezuje tuto pravomoc na „spory mezi Komisí a smluvními stranami", zatímco žaloba na určení pro účely úpadkového řízení se vztahuje také na jiné účastníky, a sice ostatní věřitele podniku v úpadku. V tomto ohledu je možné zdůraznit, že Komise nezahájila žádné řízení směřující k tomu, aby byli tito účastníci řízení zapojeni do projednávaného sporu.

77 Konečně, úvahy uvedené v bodech 68 až 70 tohoto rozsudku jsou rovněž použitelné na dodatečné návrhy Komise, které musí být z tohoto důvodu prohlášeny za nepřípustné.

78 V důsledku toho je třeba odmítnout dodatečné návrhy Komise jako taktéž nepřípustné.

IV – K opodstatněnosti žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti AMI Semiconductor, Intracom, Euram a Nordbank

79 Komise se na podporu svých návrhů na vydání platebních rozkazů proti žalovaným dovolává dvou právních základů. Opírá se jednak o smluvní právo na vrácení vycházející z čl. 23 bodu 23.3 přílohy II smlouvy. Kromě toho se dovolává bezdůvodného obohacení žalovaných ve smyslu článku 812 Bürgerliches Gesetzbuch (německý občanský zákoník, dále jen „BGB"), který stanoví, že „osoba, která se obohatí bez právního důvodu na úkor třetí osoby na základě plnění této třetí osoby nebo jakkoliv jinak, je povinna bezdůvodné obohacení vydat".

A – *Právo na vrácení založené na čl. 23 bodu 23.3 přílohy II smlouvy*

80 Článek 23 bod 23.3 přílohy II smlouvy stanoví, že jestliže platby provedené v rámci smlouvy překročí celkový finanční příspěvek, který má Komise uhradit, jsou smluvní strany povinny okamžitě vrátit výši rozdílu mezi těmito platbami a tímto příspěvkem.

81 Pokud jde v projednávaném případě o použití tohoto ustanovení, vyvstávají zejména dvě otázky. Je třeba zaprvé určit, zda je povinnost vrácení stanovená uvedeným ustanovením solidární povinností, nebo zda naopak může být vrácení požadováno pouze po smluvních stranách, které skutečně obdržely prostředky Komise. Zadruhé je třeba tázat se na výpočet celkového finančního příspěvku, který měla Komise uhradit.

1. K solidární odpovědnosti

82 Výraz „smluvní strany" je definován na druhé straně smlouvy jako pojem označující společně sedm žalovaných, které uzavřely s Komisí tuto smlouvu. Přesný rozsah použití tohoto výrazu v čl. 23 bodu 23.3 přílohy II smlouvy je nicméně předmětem živých diskusí mezi účastníky řízení.

83 Komise se domnívá, že užití daného výrazu prokazuje, že povinnost vrácení stanovená tímto ustanovením je uložena všem smluvním stranám a nejen těm, které dotčené zálohy obdržely. Komise tedy může vést řízení ohledně celkové výše záloh vůči každé ze smluvní stran.

84 Žalované naopak uplatňují, že není možné dovodit solidární odpovědnost z pouhého užití výrazu „smluvní strany" a pokud bylo v úmyslu účastníků řízení stanovit takovou odpovědnost, měla být výslovně vyjádřena. Dále poznamenávají, že povinnost uložená v čl. 23 bodu 23.3 přílohy II smlouvy je podle výslovného znění tohoto ustanovení povinností „vrácení", což by v souladu se samotnou definicí tohoto pojmu předpokládalo, že částka, jejíž vrácení je požadováno, byla dříve vyplacena účastníku řízení, na kterém je žádána zpět.

85 Vzhledem k tomu, že tento čl. 23 bod 23.3 není sám o sobě v tomto ohledu dostatečně jasný, je namístě jej vyložit v souvislosti s ostatními smluvními ustanoveními, zejména ve světle článku 1 smlouvy.

86 Uvedený článek 1 bodu 1.1 smlouvy na první pohled ukládá smluvním stranám „společnou a nerozdílnou" povinnost plnit smlouvu („jointly and severally"), „pokud jde o práce stanovené v příloze I". Tato povinnost, která se podle znění tohoto ustanovení použije pouze na provádění prací, nikoliv na vrácení záloh, je následně přísně omezena v bodě 1.2 téhož článku.

87 Článek 1 bod 1.2 druhá věta smlouvy vyvrací jakoukoli solidární odpovědnost v případě vrácení záloh, když stanoví, že smluvní strany „nejsou povinny [...] vrátit částky, jež by měla uhradit smluvní strana, jež neplní své povinnosti, ledaže by ony samy přispěly k takovémuto neplnění povinností".

88 Z této analýzy vyplývá, že čl. 23 bod 23.3 přílohy II smlouvy, vyložený ve světle čl. 1 bodu 1.2 této smlouvy, ukládá smluvní straně pouze vrácení záloh, které jí byly skutečně vyplaceny, ledaže by bylo prokázáno, že tatáž smluvní strana přispěla k neplnění povinnosti, čímž vzniklo právo Komise na vrácení zálohy vyplacené jiné smluvní straně. Důkazní břemeno o tom, že některá smluvní strana přispěla k takovémuto neplnění povinností, přísluší nutně Komisi jakožto žalobkyni dovolávající se tohoto neplnění povinnosti.

89 Komise neprokázala, že by AMI Semiconductor, Euram, Intracom nebo Nordbank jakýmkoliv způsobem přispěly ke zvláštnímu neplnění povinností jiné smluvní strany, což by následně vedlo ke vzniku práva uvedeného orgánu na vrácení zálohy vyplacené této jiné smluvní straně. Jak to uvedla generální advokátka v bodě 145 svého stanoviska, tvrzení obecné povahy, že žalované nespolupracovaly dostatečně nebo že nesplnily svou informační povinnost vůči Komisi, jsou v tomto ohledu nedostatečná, i když jsou zčásti založena na hodnotících zprávách.

90 Je tedy třeba připustit, že žádná z žalovaných nemůže mít povinnost vrátit na základě čl. 23 bodu 23.3 přílohy II smlouvy částky přesahující částku, kterou sama obdržela.

2. K výpočtu finančního příspěvku, který měla uhradit Komise

91 Článek 23 bod 23.3 přílohy II smlouvy váže právo na vrácení na podmínku spočívající v tom, že celkový finanční příspěvek, který měla Komise v rámci projektu uhradit, je nižší než výše vyplacených záloh. V takovém případě by byla každá z žalovaných povinna vrátit rozdíl mezi zálohou, která jí byla vyplacena, a náhradou nákladů, na které měla nárok.

92 Komise ve své žalobě v tabulce, jež byla převzata v bodě 35 tohoto rozsudku, rozepsala částky, které měla každá z žalovaných jednotlivě vrátit, pokud by se neuplatnila solidární odpovědnost. Dané částky byly vypočteny tak, že od částek, které Komise skutečně každé smluvní straně vyplatila, byly odečteny částky související s plněním, které posledně uvedená přijala, v rozsahu, v němž měla dotčená smluvní strana k plnění přispět podle rozdělení prací obsaženého v příloze I smlouvy.

93 Vzhledem k tomu, že Komise uznává, že Nordbank neobdržela žádnou platbu a že společnosti Intracom byla vyplacena částka nižší, než na kterou měla nárok, vůči těmto dvěma žalovaným se nemůže domáhat žádného vrácení.

94 Je nesporné, že AMI Semiconductor obdržela celkovou částku 26 743 eur a že Komise odsouhlasila práce do výše 26 214,55 eur. V důsledku toho činí maximální částka, kterou by měla společnost vrátit, 528,45 eur. Je rovněž nesporné, že Euram získala částku 21 606 eur a žádné z plnění, na kterých se podílela, nebylo odsouhlaseno.

95 Pokud jde o návrhy směřující proti těmto třem žalovaným, Komise nemá právo odmítnout schválení plnění nebo výkazů nákladů, aniž by podrobně odůvodnila, proč jsou plnění nedostatečná. V rozporu s tím, co tvrdí Komise, není důsledkem zvláštní povahy smlouvy spočívající v tom, že jde o smlouvu, jejímž předmětem je úhrada dotací, za něž uvedený orgán nezískává skutečné protiplnění, to, že by posledně uvedená měla diskreční pravomoc při schválení plnění. Jak to právem uvedla generální advokátka v bodech 167 až 171 svého stanoviska, k tomu, aby byly tak rozsáhlé jednostranné rozhodovací pravomoci Komisi svěřeny, by bylo nutné stanovit ustanovení v tomto smyslu ve smlouvě.

96 Je tedy namístě přezkoumat, zda je odmítnutí Komise uznat plnění, která měla vykonat AMI Semiconductor a Euram, odůvodněné. Jak to uvedla generální advokátka v bodě 161 svého stanoviska, spor se v podstatě týká plnění 1.1 (Úplný soubor systémových funkcí a designových specifikací definovaných uživatelem, „Complete set of user-defined system functions and design specifications"), 1.2 (Úplný soubor designových specifikací pro budoucí softwarová rozhraní k zapojení do komerčního softwarového prostředí těchto organizací, „Complete set of design specifications for future software interfaces to integrate with the commercial software environment of these organisations") a 1.3 (Úplný popis prostředí informačních technologií budoucích obchodních partnerů, „Full description of future business parners' IT environment"), přičemž pouze tato tři plnění jsou plnění, na nichž se AMI Semiconductor nebo Euram podílely a která byla při uskutečňování projektů odmítnuta.

97 Komise založila odmítnutí těchto plnění v celém rozsahu na zprávách, v nichž došla kontrolní skupina k závěru tato plnění odmítnout. Co se týče důkazní síly těchto zpráv, je třeba bez dalšího odmítnout tvrzení Komise, že tyto zprávy měly vůči žalovaným závaznou povahu. Přestože posledně zmíněné schválily volbu dvou kandidátů, které uvedený orgán navrhl, článek 8 přílohy II smlouvy, ani jiné ustanovení smlouvy, ani žádný jiný poznatek obsažený v korespondenci mezi stranami nenasvědčuje tomu, že smluvní strany smlouvy byly zprávami vyhotovenými touto skupinou vázány. Takováto závazná síla by byla mimo to zjevně v rozporu se stanoviskem, které ohledně tohoto bodu přijala Komise, která při jednání tvrdila, že se sama může od zpráv odchýlit, jestliže si to bude přát.

98 Ve své druhé kontrolní zprávě došla kontrolní skupina k závěru, že dotčená plnění je třeba odmítnout. Plnění 1.1 bylo popsáno jako zdaleka neúplné a málo důkladné. Plnění 1.2 a 1.3 byla posouzena jako neposkytnutá z toho důvodu, že dokumenty poskytnuté uvedené skupině byly podle svých názvů pouze „shrnutími", nikoliv úplnou dokumentací.

99 Z těchto zpráv vyplývají určité nevysvětlené rozpory. Co se týče například plnění 1.1, kontrolní skupina kritizuje skutečnost, že finanční a logistické podniky, přestože byly zastoupeny v konsorciu vytvořeném žalovanými, nepřispěly k uskutečnění tohoto plnění. Z přílohy I smlouvy přitom jasně vyplývá, že smlouva nestanovila účast Nordbank nebo Euram na daném plnění. V tomto ohledu kontrolní skupina zjevně nepoužila k posouzení souladu poskytnutých plnění smluvní kritéria, nýbrž uplatnila neprávem kritéria vlastní.

100 Co se týče plnění 1.3, Komise při jednání uvedla, že prezentace tohoto plnění žalovanými si vyžádala pouze jednu stranu, což neodpovídá rozsahu úsilí, které bylo pro toho plnění ve smlouvě vymezeno. Je třeba totiž konstatovat na první pohled překvapující nesoulad mezi čtyřmi a půl měsíci práce jedné osoby stanovenými pro toto plnění na stráně 57 přílohy I smlouvy a stručností předložené zprávy. Stručnost

zprávy nicméně nutně neznamená nedostatek její kvality nebo její nesoulad s ustanoveními smlouvy, což jsou jediná kritéria relevantní v projednávaném případě. Jestliže Komise měla pochybnosti ohledně výše fakturovaných nákladů pro některé plnění, měla zpochybnit výkazy nákladů ve světle kritérií stanovených články 18 až 20 přílohy II smlouvy na místo toho, aby plnění odmítla.

101 K tomu, aby Komise mohla odmítnutí plnění odůvodnit, je nutné, aby zvlášť určila hlediska plnění, která hodlá kritizovat, a upřesnila důvody, proč se domnívá, že se dané plnění odchyluje od smluvních ustanovení. V projednávaném případě nejsou ani kontrolní zprávy, ani žaloba Komise v tomto ohledu dostatečně výslovné.

102 V důsledku toho je třeba odmítnout žalobní důvody Komise vycházející z práva na vrácení založeného na ustanoveních čl. 23 bodu 23.3 přílohy II smlouvy. Je tedy namístě taktéž odmítnout návrh na přiznání úroků založený na čl. 5 bodu 5.4 téže přílohy.

B – *Právo na vrácení založené na článku 812 BGB*

103 Jak právem uvedla generální advokátka v bodě 185 svého stanoviska, návrh na vydání bezdůvodného obohacení na základě článku 812 BGB musí být odmítnut ze stejných důvodů, pro něž byl odmítnut návrh na vrácení založený na smlouvě. Tím, že Komise neposkytla důkaz o tom, že uhrazené platby byly vyšší než pohledávky smluvních stran, neprokázala existenci bezdůvodného obohacení.

104 V důsledku toho je namístě žalobu Komise zamítnout v plném rozsahu.

V – Ke vzájemnému návrhu společnosti Intracom

105 Intracom uplatňuje vzájemným návrhem na Komisi právo na úhradu částky ve výši 6 022 eur. Tato částka vyplývá z rozdílu mezi zálohou ve výši 10 362 eur, kterou InterTeam skutečně vyplatila společnosti Intracom, a částí nákladů odpovídajících schváleným plněním, které vznikly společnosti Intracom a které činí podle výpočtu Komise 16 384,09 eur.

106 Kromě toho, že uplatňuje, že se Komise „bezdůvodně obohatila", neupřesňuje právní základ tohoto návrhu.

107 Je nesporné, že Komise svými platbami společnosti InterTeam poskytla žalovaným dostatečné prostředky k pokrytí platby ve prospěch společnosti Intracom ve výši 6 022 eur. Ke konci smlouvy byla totiž společnosti InterTeam uhrazena částka 300 934 eur, aniž by byla dále posledně zmíněnou převedena ostatním žalovaným. Vzhledem k tomu, že InterTeam mohla mít podle čísel uvedených ve formuláři na straně 6 přílohy I smlouvy sama právo na platby v maximální výši 153 500 eur, daná společnost zadržela částku ve výši alespoň 147 434 eur na úkor ostatních smluvních stran.

108 Za těchto okolností se Komise bezdůvodně neobohatila. V důsledku toho je namístě vzájemný návrh společnosti Intracom zamítnout.

K nákladům řízení

109 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise byla ve sporu neúspěšná, je namístě uložit jí náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Vzájemný návrh Intracom SA Hellenic Telecommunications & Electronic Industry se zamítá.

3) Komisi Evropských společenství se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.